

vi derved saa at sige skille os fra. Men tillige gør jeg det med Sorg og Harme over, at jeg skal være nødt til at gaa med til en saadan Traktat, og min Harme vender sig mod den Fortid, som har begrundet Nødvendigheden af vor Stemmegivning, begrundet Forholdenes Udvikling til dette Punkt. Jeg vilde ikke have taget Ordet, hvis jeg ikke havde hørt det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Hammerich) i saa høje Toner omtale den Fremtid, som han forment kunde blive Øerne til Del under vort Lands Regimente, hvis jeg ikke havde hørt ham udtale sin Begejstring over den Ledelse, som er bleven Øerne til Del fra vor Side. Jeg vil da erindre om, at i en Menneskealder er det gaaet tilbage for Øerne og gaaet tilbage med Muligheden for den Udvikling, som vi fra vor Side — jeg taler her som Medlem af Reformpartiet — havde ønsket at give Øerne. Jeg behøver ikke at erindre om, at Tilskuddet fra Moderlandet til Øerne stadig steg i det store, og Forarmelsen gik frem saaledes, som det er fremstillet tydelig nok af vor ærede Konseilspræsident. Velværet paa Øerne, Folkemængden, alt gik tilbage. Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 6te Valgkreds mente, at det havde været en glimrende Administration derude. Jeg vil dog erindre om, at Gang paa Gang har Folketinget forlangt Reforme paa Øerne, Gang efter Gang har Befolkningen paa Øerne forlangt Reforme, og alt, hvad der er blevet fremlagt af de Regeringer, vi have haft siden Slutningen af Halvfjerdserne, har været intetsigende smaa administrative Forholdsregler. Det har været Forslag, som i hele deres Aand og Indhold vare Afspejling af Forholdene herhjemme, nemlig reaktionært bureaukratisk.

Jeg skal erindre om, at de Folk, man sendte ned til disse Øer, have været Folk, der ere tagne fra Militæretaten, eller hvor man kunde finde en Mand, der vilde gaa derud. Jeg skal erindre om, at ingen af disse Løjtnanter, som have staaet i Spidsen for denne Administration, havde mindste Forudsætning for at kunne magte de merkantile eller agrariske Forhold, som her vare at tage Hensyn til. Fra vor, fra Folketingets Side er der Gang paa Gang stillet Fordring om Reforme, og for mit eget personlige Vedkommende ønsker jeg her at genkalde, at efter at de intetsigende Forslag fra Regeringens Side i flere Aar havde været fremsatte, afgav det Udvalg, i hvilket jeg var blevet Medlem, og hvor jeg sad som Formand og Ordfører, i 1893 en Betænkning, i hvilken

der vel var Enighed om Nødvendigheden af Reforme, men da man ikke mente sig i Besiddelse af tilstrækkelig Sagkundskab, krævedes enstemmigt en Kommission nedsat, som eventuelt kunde tage ud til Øerne og klarlægge Forholdene, saaledes at vi herhjemme kunde faa lidt Begreb om, hvad det drejede sig om. Hele Udvalget, baade Højre og Venstre, var enigt om at kræve denne Kommission, der blev intet Hensyn taget dertil. Det var i Marts 1893, at vi afgave denne Betænkning, og jeg var Ordfører, men jeg afgav selv en Mindretalsbetænkning, i hvilken jeg fremsatte udførligt den Vej og de Midler, jeg mente maatte til for til Held for Kolonierne og for Moderlandet at reorganisere Forholdene derude. Jeg angav i Grundtrækkene den Retning, i hvilken en saadan Reorganisation efter min Mening maatte gaa, og min Fremstilling var grundet paa Regeringens egne Oplysninger, der forelaa som Bilag, og den var grundet i og styrket ved mit eget Kendskab til Øerne efter tidligere Ophold derude. Rigtigheden af denne Betænkning har jo i disse Dage fundet yderligere Bestyrkelse. De ærede Medlemmer have vist alle set eller faaet tilsendt disse Flyveskrifter fra Vestindien, hvori man kæmper mod Salget og paaviser, hvilke Reforme der kunne gennemføres til Held for Øerne, og hvis ærede Medlemmer ville sammenligne det med denne Betænkning for 1893, vil man se, at hver eneste Anvisning saa at sige er tagen ud af Betænkningen. Regeringen tog intet Hensyn til vore Ord. Det var den Regering, hvis Formaal var at hemme Selvstyret herhjemme, hemme Forfatningslivet, hvis Formaal var at ofre al vor Formue paa Militærliv og unyttige Fæstningsværker, og paa Hævdelsen af hele det militaristiske og bureaukratiske Regimente herhjemme, som til det yderste modsatte sig, at man gik til en virkelig grundig Reform paa Øerne. Der gik flere Aar, der kom ny Ministre, selv Ministre, som tidligere mente, at det var uforsvarligt, som Øerne vare blevne bestyrede, selv de gjorde intet, da de selv kom til Roret. Den første Finansminister, vi havde at gøre med, var jo Finansminister Estrup, senere kom Lüttichau, Hørring og Scharling. Alle gjorde de lige meget. I 1896 afgave vi atter en Betænkning. Den Gang stod jeg ikke alene, da havde jeg Flertallet i Udvalget med mig, og det sluttede sig fuldtud til Betænkningen af 1893. Hele Udvalget gentog med Styrke Ønsket om at faa udsendt en Kommission til Øerne for at faa en grundig Undersøgelse, men